1893 80 років 1973 Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303. Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807, з Ню Йорку (212) 227-4125. УНСоюзу: (201) 451-2200, з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 18. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 29-го СІЧНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK TUESDAY, JANUARY 29, 1974 No. 18. VOL. LXXXI.

УНСОЮЗ З 31-ИМ ГРУДНЯ 1973 РОКУ НАРАХОВУВАВ 89,119 ЧЛЕНІВ

Джерзі Ситі. — Український Народний Союз у дні 31-го грудня 1973 року нараховував 89,119 членів — згідно з даними щойно закінченого річного замкнення Рекордового Відділу. Згідно з цим УНСоюзові бракує ще лише 881 члена для досягнення числа 90,000 членства, що є метою ювілейно - конвенційної членської кампанії, яка триватиме до першого дня 28-ої Конвенції УНСоюзу, тобто до 20-го травня ц. р. Закликаючи секретарів, організаторів та все членство УНСоюзу до посиленої членської кампанії, ціллю якої є здобуття 3,000 членів, Головний Екзекутивний Комітет взяв до уваги сподівані втрати в стані членства внаслідок смертних випадків, дозріння грамот, передчасних грошових зворотів та суспендувань, по відтягненні яких від здобутків нових членів повинноб Союзові залишитись „на чисто" близько 1,000 прибутку в членстві.

Замикаючи 1973 рік числом 89,119 членів, з яких 71,175 членів було активних, а 17,944 на виплаченому або продовженому забезпеченні, ствердженo в загальному числі членів чистий прибуток 906 членів за 1973 рік і такий же чистий прибуток 310 членів в активному членстві. Найбільше досі число всіх членів мав УНСоюз 31-го грудня 1970 року, коли їх нараховував 89,209. Опісля наступили „худі роки" із втратами в загальному числі членів у 1971 та 1972 роках. В активному членстві віднотовано чистий прибуток 310 членів, що було першим прибутком в річному замкненні від 1-го січня 1967 року, коли УНСоюз дійшов до 77,320 членів і опісля щорічно це число активних членів зменшувалося. Беручи до уваги досягнення 1973 року в загальному та в активному членстві, можна вважати цей рік переломовим, від якого почнеться похід до 90,000 членів і вище.

Про цей похід до 90,000 членів Рекордовий Відділ інформуватиме читачів та зацікавлених особливо в цьому активних діячів УНСоюзу. Заступник головного предсідника і рекордовий секретар Володимир Сохан, який від ряду років подає щотижневі та кінцевомісячні вістки про здобутки членської кампанії секретарів і організаторів, що їх друкуємо на першій сторінці „Свободи", продовжуватиме далі „рахунок вниз", що його вже започатковано, і стан членства після кожномісячного замкнення звітів про рух членства та його наближування до встановленої мети — 90,000 членства до першого дня Конвенції.

У 80-РІЧЧЯ УНСОЮЗУ

ЮВІЛЕЙНО-КОНВЕНЦІЙНА ЧЛЕНСЬКА КАМПАНІЯ УНС

МЕТА ЧЛЕНСЬКОЇ КАМПАНІЇ	3,000
ДОСІ ПРИЄДНАНО НОВИХ ЧЛЕНІВ	226
ДЛЯ ДОСЯГНЕННЯ МЕТИ ЩЕ ПОТРІБНО	2,774

В минулому тижні Головна Канцелярія УНС одержала 79 аплікацій нових членів. Серед них по дві і більше аплікацій надіслали наступні організатори і секретарі Відділів:

Д-р Іван О. Флис (В. 267) — 6 аплікацій нових членів, Теодор Литвин (В. 272) — 4, Іван Малко (В. 320) — 3, д-р Микола Шпитко (В. 489) — 3, Йосиф Сидор (В. 90) — 2, Володимир Матичак (В. 157) — 2, Андрій Джула (В. 161) — 2, Тиміш Мельник (В. 277) — 2, Іван Ващук (В. 292) — 2, Василь Лещук (В. 303) — 2, Андрій Кейбіда (В. 322) — 2, Емануїл Притула (В. 337) — 2, Василь Попович (В. 367) — 2, Михайло Романик (В. 394) — 2, Михайло Малинівський (В. 437) — 2, Дмитро Заневич (В. 441) — 2 і Марія Юзик (В. 492) — 2.

Кровґ заперечив твердження Діна щодо причетности Президента до Вотерґейтської афери

Вашингтон. — У неділю, 27-го січня, Еджил Кровґ мол., колишній голова так званих „пльомберів", таємної слідчої групи Білого Дому, заявив, що 20-го березня минулого року Джон Дін сказав йому, що президент Ніксон нічого не знає про спроби затаїти Вотерґейтську аферу. Кровґ, виступаючи на телевізійній програмі „60 Хвилин", сказав, що після їхньої розмови Дін рішив поінформувати Президента про всі подробиці спроб затаїти цю справу. Ця заява Кровґа заперечує твердження Діна, колишнього правного дорадника Білого Дому, який минулого літа заявив перед сенатською Вотерґейтською комісією, що, на його думку, президент Р. Ніксон знав про спроби затаювання невдовзі після влому до головної квартири Демократичної партії, що відбувся 17-го червня 1972 року. Твердження Кровґа підтримує заяву Ричарда Мура, дорадника Президента й приятеля Діна, який виступаючи минулого літа перед сенатською Вотерґейтською комісією, також заявив, що під час розмови 20-го березня 1973-го року Джон Дін сказав йому, що не думає, що президент Ніксон знає про спроби затаювати Вотерґейтську аферу.

Віцепрезидент Форд має найкращі вигляди на республіканську номінацію в 1976-му році — твердить Ґаллуп

Принстон, Н. Дж. — Опитування, переведене Інститутом Ґаллупа між 4-им і 7-им січня, виказало, що з 10-ох можливих кандидатів Республіканської партії на пост президента ЗСА найбільші шанси має тепер віцепрезидент Джералд Форд. Із запитаних членів Республіканської партії за віцепрезидентом Фордом заявилися 24 відсотки, за каліфорнійським губернатором Роналдом Ріґеном 20 відсотків, а 18 відсотків запитаних сказали, що хотіли б, щоб кандидатом Республіканської партії в 1976-му році був колишній нюйоркський губернатор Нелсон Рокефеллер.

Члени Конгресу обговорюють можливості обниження податків

Вашингтон. — З огляду на зростаючі побоювання, що Америці загрожує економічна рецесія, деякі впливові члени Конґресу почали обговорювати можливості обниження податків. Між тими законодавцями, які пропонують редукції в податках, щоб запобігти рецесії є, наприклад, демократичні сенатори Едвард Кеннеді з Массачусетс, Раселл Лонґ із Луїзіяни та Волтер Мондейл із Міннесоти, а також демократичний конґресмен Вілбур Міллс із Арканзас. Хоч всі чотири законодавці пропонують редукції в податках, то різняться в поглядах хто мав би одержати ці полегші. Три сенатори заявилися за тим, щоб податкові пільги були надані індивідуальним платникам федеральних податків, а конґресмен Міллс хотів би, щоб обниження податків стосувалося тільки підприємств. Він твердить, що така редукція заохочувала б бизнесменів інвестувати заощаджений капітал в розбудову нових індустріяльних підприємств, наприклад, у паперову індустрію, в якій попит тепер перевищує постачання. Білий Дім досі противився всім пропозиціям щодо обниження податків, але Герберт Стайн, голова Ради Економічних Дорадників, натякнув, що в майбутньому він міг би погодитися на плян конґресмена Міллса.

Сенатська Вотерґейтська комісія відложила переслухування

Вашингтон. — Сенатор Сем Ервін, голова сенатської Вотерґейтської комісії, повідомив пресу, що переслухування цією комісією, які мали розпочатися у вівторок, 29-го січня, та тривати принаймні два тижні, будуть відложені на неозначений період часу. Причиною цього відложення є те, що 19-го лютого має розпочатися судова розправа колишнього генерального прокуратора Джона Мічелла та колишнього секретаря торгівлі Моріса Стенса, а переслухування сенатською комісією, які заторкували б деякі аспекти обвинувачень проти цих колишніх службовців в уряді президента Ніксона, могли б пошкодити підсудним. Мічелл і Стенс обвинувачені в стараннях перешкодити в розслідуванні справи, в якій був замішаний фінансист Роберт Веско. Взаміну за цю допомогу, Веско мав нібито пожертвувати 200,000 долярів на передвиборчу кампанію президента Ніксона. Не відомо, чи сенатська Вотерґейтська комісія взагалі відновить свої переслухування, бо її термін діяльности, визначений цілим Сенатом, має закінчитися 28-го лютого.

Президент Ніксон дозволив збільшити імпорт пшениці

Вашингтон. — З огляду на зростаючі ціни хліба, президент Ніксон минулої п'ятниці суспендував на 5 місяців закони, які встановляли квоти на імпортовану пшеницю. Заступник пресового секретаря Білого Дому Джералд Воррен повідомив, що цей крок, рекомендований Тарифною комісією ЗСА, має на меті стабілізувати ціни на пшеничні продукти. Воррен заявив, що Уряд не думає, що цього року в Америці буде загальний брак пшениці.

Ізраїльські війська звільнили західній берег Суезу

Тель Авів/Каїро. — Згідно з умовами підписаного договору між Ізраїлем та Єгиптом, ізраїльські війська закінчили 28 січня відступ з мостового причілка на захід від Суезького каналу, передавши ввесь цей досі окупований терен представникам командування військових частин Об'єднаних Націй. Шість годин пізніше адміністрація цього району знову перейняла в руки єгиптян. У висліді відступу ізраїльських військ закінчилася облога міста Суез, передмістя якого були під контролею ізраїльтян від жовтня минулого року. Закінчилося також окруження Третьої єгипетської армії, яка находилася на східньому березі Суезького каналу напроти міста Суезу. Перегрупування єгипетських військ, тобто відведення панцерних частин, артилерії та протилетунських ракет з району на схід від Суезького каналу, має початися 24 години після формального повідомлення про відхід ізраїльських частин з західнього берега. Ізраїльські чинники прив'язують велику вагу до цього, що зробить командування єгипетських збройних сил, бо це виявить, чи Єгипет є готовий дотриматися постанов договору.

Між Ізраїлем і Йорданією почалися переговори

Бейрут, Ливан. — За одержаними тут повідомленнями, уряди Йорданії та Ізраїля ведуть переговори про звільнення ізраїльськими військами частини окупованої йорданської території на захід від річки Йордану. Згідно з йорданськими пропозиціями, ізраїльські війська мали б відступити на віддаль яких вісім миль на захід від річки Йордану, а також звільнити місто Єрихо. Звільнена територія перейшла б під йорданську адміністрацію, але без стаціонування там йорданських військ. Проти передачі території на захід від річки Йордану Йорданії запротестували палестинські араби, а Палестинський Визвольний Фронт висловився за встановленням на звільненій території влади палестинських арабів.

Турецький суд засудив американців за торгівлю наркотиками

Антіохія. — Асошіейтед Прес повідомила про те, що турецький суд засудив ще 28 грудня 1973 р. трьох американських громадян на кару смерти з заміною на доживотне ув'язнення за нелеґальний ввіз до Туреччини гашину. Ернест Губард, Кетрин Зенц та Джоан МекДеніель були арештовані 10-го грудня 1972 року при переїзді турецько - сирійського кордону. При обшуку знайдено в керованих ними малих пасажирських автобусах 264 фунти гашину. Засуджені плянують апеляцію. Згідно з турецькою тюремною системою, засуджені мусять платити за харчі та всякі інші удогіднення.

В ТУРЕЧЧИНІ СТВОРЕНО НОВИЙ УРЯД

Анкара. — Тримісячна урядова криза в Туреччині закінчилася 26 січня, коли турецький президент Фарі С. Корютюрк затвердив склад нового коаліційного кабінету під проводом прем'єр-міністра Булента Ечевіта, лідера Республіканської Народної Партії.

ЄВГЕНА ПРОНЮКА ЗАСУДИЛИ НА 3 РОКИ ТАБОРІВ І 4 РОКИ ЗАСЛАННЯ

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). Згідно з наспілими вістками з України, на початку грудня 1973 року, в тому самому часі, коли відбувався суд над Василем Лісовим, судили теж іншого наукового співробітника Інституту Філософії Академії Наук УССР, Євгена Пронюка. Пронюка обвинувачували за статтею 62 КК УССР, тобто за „антирадянську агітацію і пропаганду". Його засудили на 3 роки таборів і 4 роки заслання. Пронюка арештувало КҐБ ще 6 липня 1972 р. на вулиці Києва. Одночасно перевели в нього обшук, під час якого мали найти біля 70 примірників листа В. Лісового до ЦК КПУ і КҐБ з протестом проти останніх переслідувань українських культурних діячів і економічного визиску України. Ці листи були адресовані до різних совєтських інституцій і поодиноких високих чинників режиму.

За даними українського самвидаву, що появилася на еміґрації 1970 р. у видавництві „Сучасність", п. н. „Українська інтеліґенція під судом КҐБ", прізвище Пронюка згадувалося на процесі Я. Гевричa, І. Геля та Ярослави Менкуш у Львові в березні 1966. В той час перевели Пронюка з посади молодшого наукового співробітника Інституту Філософії АН УССР у бібліотекарі. В 1972 р., ще перед арештом, Пронюка звільнили з праці в Інституті Флософії Академії Наук УССР взагалі.

Колишні в'язні совєтських концтаборів виступили на телебаченні в Ню Йорку

Ню Йорк. — В неділю вечером 27 січня чотири колишні в'язні совєтських концтаборів розповіли на програмі „Нешенел Бродкастінґ Корпорейшен" про свої переживання в таборах за сталінської доби і вже у післясталінському періоді. Серед учасників програми був також кол. старшина УПА Мирон Мицьо, який тепер проживає в Меррик, Лонґ Айленд. Свідчення кол. совєтських в'язнів були своєрідним доповненням до всього цього, що на тему совєтських концтаборів написав А. Солженіцин усвоєму найновішому творів „Архіпелаґ ГУЛаґ". Крім М. Мицьо, на програмі виступали д-р М. Девеніс з Лос Анджелесу, Роман Бракмен з Чапакви, Н. Й., і Юрій Гандлер з Ню Йорку. У той час, коли М. Мицьо, д-р М. Девеніс та Р. Брокман розповідали про свої переживання у совєтських концтаборах за часів Сталіна, Ю. Гандлер розповів про останні роки підсовєтської дійсности, маючи досвід за час від 1963 року. Мирон Мицьо попав у совєтський полон як вояк УПА в 1947 р. і перебував у совєтських концтаборах в основному на Колимі на протязі дев'яти років. Д-р М. Девеніс, литовець, був арештований в 1940 р. і перебував в концтаборі у північному підбігуновому районі. Р. Бракмена арештовано в 1950 р. за намагання дістати візу на виїзд до Ізраїля. Він в основному перебував в концтаборах Норильська. Ю. Гандлер, арештований в 1968 році за підписання листа з протестом проти окупації Чехо - Словаччини совєтськими військами, перебував у слідчій тюрмі.

Понесли „слово партії в маси"

Київ. — „Трудящі республіки з глибоким інтересом вивчають документи грудневого (1973 р.) Пленуму ЦК КПРС, рішення УП-ї сесії Верховної Ради СРСР, звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу" — пише „Радянська Україна" в ч. 8/1974 р. Але, щоб допомогти „трудящим скоріше вивчити документи" ЦК Компартії України вислав в усі закутини республіки групи пропаґандистів. В складі цих груп — кваліфіковані пропаґандисти, лектори, викладачі вузів, науковці і навіть студенти. Ці політінформатори і пропаґандисти виступатимуть в підприємствах, колгоспах, навчальних закладах. Головну увагу в своїх виступах приділюватимуть Леоніду Брежнєву, а зглядно його промові, виголошеній на грудневому пленумі ЦК КПРС про „розвиток економіки і культури, народногосподарського пляну четвертого року п'ятирічки, актуальних питань зовнішньої політичної діяльности".

Відписали Лемківщину...

Львів. — І. Красовський, заступник директора по науковій частині Львівського музею народної архітектури і побуту, написав статтю про збереження пам'яток народної архітектури, а зокрема архітектурних будівель бойків, лемків, гуцулів, буковинців, подолян, волинян, поліщуків. За даними Красовського ((„Укаїнські вісті", 24 січня), на гористо-лісистій ділянці Шевченківського гаю заплянoвано розташувати „мікросела" усіх згаданих етнографічних груп. Сюди буде перевезено, а також побудовано понад 1000 об'єктів народної дерев'яної архітектури". У статті дещо місця відведно лемкам. І. Красовський відзначує, що серед архітектурних пам'яток є також стара лемківська хата і що будується „лемківське село", куди „наукові працівники музею теж хочуть перевезти і лемківську трьохбанну церкву". Автор додає, що „основна частина лемків проживала до 1945 року в гірських районах Польщі (?). На Україні до лемківської етнографічної території відносяться лише два райони Закарпаття — Велико-Березнянський та Перечинський". У статті немає ніякої згадки про те, що Лемківщина в межах сучасної Польщі рахується етнографічною українською територією. З ласки совєтського режиму українським лемкам відведено місце в... музеї.

63 особи загинуло у літаковій катастрофі в Туреччині

Ізмір, Туреччина. — Управління турецького пасажирського летунства повідомило про катастрофу пасажирського літака, що сталася при вилеті літака з військового летовища в Ізмір. В катастрофі загинуло 63 осіб з усіх 73. Серед погиблих пасажирів є двох американських громадян. В історії турецької авіяції ця остання катастрофа є найбільшою від 1937 року. В досі найбільшій катастрофі з 1954 року загинуло 32 особи. Всіх катастроф від 1937 року було 14, у висліді яких загинуло разом 224 людей.

ІНАВГУРАЦІЙНИЙ КОНЦЕРТ ГАННИ КОЛЕСНИК В НЮ ЙОРКУ БУВ ВЕЛИКИМ ТРІЮМФОМ НЕПОДІЛЬНОСТИ І СОБОРНОСТИ УКРАЇНСЬКОЇ ДУШІ

Ню Йорк. — Минулої неділі, 27-го січня 1974, недавня солістка Київського театру опери і балету, меццо-сопрано Ганна Колесник дала тут в концертовій залі Гантер Коледжу свій перший концерт на американському континенті. Фахову рецензію цього концерту пера д-ра Антона Рудницького надрукує „Свобода" в одному з чергових своїх випусків. Але, інавгураційний концерт Галини Колесник далеко переходив рямки самого концерту, без уваги на його фахову оцінку. Він був радше своєрідною мистецько-національною імпрезою, що манифестувала неподільність і соборність української душі, української культури та українських почувань і прагнень. Доказом цього була приявність біля двох тисяч осіб усіх українських походжень і виховань та їхня реакція на поодинокі точки в програмі. Почалося від виходу співачки на сцену. Це був перший її виступ й ті ентузіястичні аплявзи, що зустріли її при виході на сцену, могли відноситися однаково до її співацької слави, як і до неї самої, як людини, що ще недавно належала до упривілейованої артистичної кляси в поневоленій Україні, але зреклася всіх привілеїв і слави та вибрала волю в ім'я волі української культури. Переконливим свідоцтвом того, що українську душу і культуру не ділять ані океани, ані режими, могла бути також реакція публіки на поодинокі точки в програмі. Коли співачка виконала пісню І. Шамо „Києве мій", аплявзам не було кінця. Це ж бо співала артистка, що ще так недавно сама була частиною того Києва і навряд чи можна б було передати переконливіше слова: „Як тебе не любити, Києве мій", як їх передала Ганна Колесник. „Думу про Нечая" співачка, у відповідь на невгаваючі оплески, повторила, а при кінцевій у програмі пісні П. Майбороди „Виростеш ти, сину" до слів В. Симоненка співачка сама на сцені не могла стримати сліз, а з нею і багато з приявних на залі, що аплявдували співачці вставши з місць, наче б вона відспівала національний гимн про те, що все можна вибрати, не можна тільки вибрати рідної матері і батьківщини. Не менш зворушливою сценою було, як після закінчення програми на сцену вийшли, в товаристві дівчат в національних одягах, представники місцевих хорів: голова хору „Думка" маестро Едвард Камінський, диригент хору СУМА „Жайворонки" інж. Роман Степаняк, представниця хору українського православного собору св. Володимира Оленка Замята, представник хору ім. Митрополита Шептицького Богдан Підлуський та представник Союзу Українських Студентських Товариств Америки Оля Довбуш, щоб передавши артистці букети квітів, подякувати їй за виступ та побажати дальших успіхів. І знову, аплявзи, вставання з місць та сльози в очах. Кажуть, що коли адміністратор концертової залі перед концертом ввійшов до кімнати Ганни Колесник, щоб повідомити їй про час

Ганна Колесник

виступу, артистка стояла біля стіни і тихо молилася. Наче молитва прозвучали й деякі з виконаних нею пісень, зворушуючи до глибини душі приявних. В оцінці слухачів і глядачів, це був справжній тріюмф єдности і соборности української душі і української культури.

Співачці акомпаніював на фортепіяні її сестрінок 17-літній Володимир Ратушний.

Після інавгураційного концерту в Ню Йорку, Ганна Колесник вже з кінцем цього тижня починає своє концертове турне по інших більших українських скупченнях в Америці. Найближчі концерти Ганни Колесник будуть в суботу, 2-го лютого, в Балтиморі в залі Мериленд Гісторікал Сосайті Авдиторіюм о год. 7-ій вечора, та в неділю, 3-го лютого, в Ньюарку в залі Клаб Гавоно о год. 5-ій по полудні.

Концерти спонсорує Український Конґресовий Комітет Америки. Господарем першого концерту в Ню Йорку був місцевий Комітет Об'єднаних Американсько-Українських Організацій — Відділ УККА, з його головою адв. Романом Гуглевичем та Степаном Чумою, як імпрезовим референтом.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Важлива лекція

Відзначування роковин української державної незалежности і самостійности в цьому році мало відбутися в усіх країнах українського поселення згідно з постановою Секретаріяту СКВУ з січня 1973 року як Свято Української Незалежности. Коли перед роком Секретаріят СКВУ приймав таку постанову, то він мав у пляні, з міркувань зовнішньополітичних та внутрішньовиховних, творити довкруги відзначування цієї великої події в новій історії українського народу особливу атмосферу. Ишлося про введення у нашу щоденну життьову практику специфічні форми акції, з допомогою якої вся наша спільнота, де вона не проживала б, в один і той сам день маніфестувала політичні й загальнонаціональні аспірації українського народу.

Ідея того роду національного Свята, зобов'язуючого усе громадянство, є незвичайною новістю. Кожна нація має і святково відзначає свої національні Свята. У такому відзначуванні приймають участь урядові і політичні чинники, загал громадянства, Церкви, а в першій мірі шкільна дітвора, для якої такий святковий день є дуже важливим виховним чинником.

Як показала цьогорічна в нас практика, перша спроба з Українським Національним Святом 22 січня була тільки частинно успішна. Як у минулих роках, так і цього року ми за втертим вже в нас звичаєм, відзначали роковини державности і самостійности, а в окремих місцевостях це відзначування ще продовжуємо, але ми все таки ще не здобулися на те, щоб це зробити у назначений день, тобто таки 22 січня. Не йдеться тут про академії, концерти тощо, а про виразне зовнішнє заманіфестування всіми можливими способами, що 22 січня є нашим Національним Святом. Маємо тут на увазі Богослуження в наших Церквах, вільний від навчання день в українських школах, закриті бюра і підприємства, власниками яких є українці, вивішення українських національних прапорів на наших установах, у приватних домах тощо. З цим, очевидно, пов'язуються відповідні заяви, чи проклямації на федеральному рівні, з боку стейтових і муніципальних урядів, інформативні матеріяли в іншомовній пресі, по радіо, на телебаченні.

Багато з цього було зроблено вже в цьому році, але ще далеко не все. Обслідування кореспондентів „Свободи" в окремих місцевостях, де є більші українські громади, виявили також серйозні недоліки. Ці недоліки треба врахувати на майбутнє. В першій мірі, треба, щоб наші центральні репрезентації в окремих країнах, виконуючи постанову Секретаріяту СКВУ, у майбутньому подбали своєчасно про відповідні проклямації і про широку підготовку Українського Національного Свята. Цим разом всього цього не зроблено і це спричинилося до недоліків. Враховуючи цьогорічний досвід, можна буде вже на наступний рік без більшого труду справу Українського Національного Свята поставити на належному рівні і добитися повного успіху.

Західні держави і Японія домовляються з арабськими країнами про доставу нафти

Бейрут. — Енерґетична криза дала поштовх для урядів окремих західніх европейських держав і Японії перевести переговори з арабськими країнами-продуцентами нафти, щоб забезпечитися арабською нафтою. За найновішими повідомленнями з столиць Савдійської Арабії, Ірану, Лівії та Кувейту. Англія, Франція і Японія вже підписали договори на загальну суму 6 більйонів долярів. Ці договори включають доставу нафти, довгореченцеві інвестиції, позички та постачання технічного виряду для арабських держав. Незалежно від цього ведуться переговори подібного характеру загальної вартости понад 5 більйонів долярів. Переговори ведуть представники Західньої Німеччини та Італії.

На Заході надіються, що ціна на нафту обнизиться. Ці надії спираються на заяві в Токіо 27 січня нафтового міністра Савдійської Арабії шейка Ахмеда Закі аль-Ямані, який поінформував, що король Фассаль плянує започаткувати важливі заходи, щоб знизити ціну на нафту і в цей спосіб облекшити ситуацію на відтинку міжнародних платничих балансів окремих країн.

В. Шандор

УКРАЇНА — ЧЛЕН ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ

Кожна війна приносить з собою нові гасла волі та видвигає державно - визвольні змагання поневолених ще народів. У висліді Другої світової війни, такі змагання мали місце головно між народами Азії й Африки. Було очевидним, що не зважаючи на жорстоке поневолення, ця державно-визвольна хвиля після війни не омине й українського народу. Тому Москва заздалегідь рішила створити в українській державно - визвольній проблемі таку ситуацію, яка назовні створювала б враження, що державна проблема України вирішена задовільно й остаточно, а централістична сила й позиція російсько - большевицької імперії не була б нею ослаблена, ані захитана. Тут треба шукати причин, чому Сталін з такою наполегливістю домагався членства для України в Об'єднаних Націях. Він добре збагнув, що після війни, на новім міжнароднім форумі будь-яка оборона дотогочасної правно - політичної позиції України, навіть на совєтський стандарт, є неможлива. А лишити українську проблему відкритою не хотів, бо її пізніше вирішення на зразок колоніяльних азійських і африканських народів могло йому вирватися з рук і бути для цілости імперії некорисним. Тому Москва вирішила цю проблему у своєрідний спосіб. Конституційно і міжнародно - правно створила назовні поняття незалежної держави у формі УССР, а в дійсності внутрішньо й надалі поставила Україну, ніби державу, в повну залежність від Москви. Створенням того роду „держави навиворіт", Москва хаотизує дотеперішнє м і ж народно-правне поняття держави та леґалізує ґрунт для власного державного імперіялізму

Справа членства України в Об'єднаних Націях була поставлена Сталіним на конференції в Ялті в лютому 1945 р. і в принципі прийнята Рузвелтом і Черчілем. Обом державним мужам були відомі труднощі Сталіна в Україні, власне по лінії її державницьких змагань.

Згідно з офіційним протоколом Об'єднаних Націй з 27 квітня 1945 р. справу членства України й Білоруси поставив на порядок денний Молотов, як „уповноважений обох республік". Він прочитав відповідну резолюцію конференції з Ялти, яка звучала: „На будучій конференції світової організації делегати ЗСА й Англії підтримають пропозицію прийняти в члени-основоположники дві совєтські соціялістичні республіки, тобто Україну і Білорусь" Далі Молотов заявив, що „Совєтські республіки є суверенними державами. Конституція СССР, як теж і конституції поодиноких республік забезпечують їм право виходу із системи Совєтського Союзу, якщо вони колинебудь цього забажають". Тимчасовий голова Об'єднаних Націй Стетініюс і міністер Іден потвердили правильність поставлених постанов конференції у Ялті й висловились повністю за членство обох республік. Україна і Білорусь були прийняті одноголосно всіма в той час 46 членами. З цього приводу скликав Молотов пресову конференцію, на якій подав до загального відома факт членства обох совєтських республік в Об'єднаних Націях. Один з журналістів запитав Молотова, який є державний прапор Української ССР, на що Молотов змішався й не міг відповісти. Після цього дістала УССР і „свій" прапор.

Українське суспільство у вільному світі має поділені думки відносно державного статусу й членства України в Об'єднаних Націях. Політична доцільність справи вимагає підходити до оцінки обох наведених факторів не під виключним кутом нашого становища до системи та створеного нею сучасного стану в Україні, а головно під кутом постанов міжнародного права та соборно-державних інтересів України у майбутньому.

Артикул 2, відступ І Чартеру Об'єднаних Націй каже: „Організація є основана на принципі суверенної рівности всіх її членів". Цей принцип однаковою мірою відноситься і до України. Чартер Об'єднаних Націй зовсім слушно не признає засади т. зв. колективного визнання, то значить, що прийняття в члени Об'єднаних Націй є рівнозначне з визнанням даного члена іншими державами - членами. Під поняттям визнання розуміємо встановлення дипломатичних взаємин між поодинокими членами, що вони роблять відокремлено, в міру взаємних потреб та власних інтересів.

Беручи під увагу сучасний стан, УССР є суб'єктом в змислі міжнародного права. В міжнародному світі завжди існували й існують певні форми суверенної залежности від інших, сильніших держав. Розміри такої залежности в данім випадку не є суттєві. Міжнародне право не кваліфікує, чи і при якім ступені суверенної залежности держава, як така, перестає бути суб'єктом міжнародного права. Обмеження чи звуження суверенности даного члена, без уваги на їх характер чи розміри залежности, уважається внутрішньою справою самих держав і не має впливу на їх міжнародно - прав-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Я. Гайвас

НЕПРАВДОПОДІБНЕ СТАЛО ДІЙСНІСТЮ

Ворожнеча між арабами і жидами вже давно стала „притчею во язицех". Вона принесла багато нещасть і клопотів не лише обом сторонам, але її наслідки приходиться відчувати й іншим. Вона породжувала жалюгідні терористичні акти, жертвою яких падали зовсім непричасні й у нічому невинні люди. В жовтні минулого року вона викликала вже четверту з черги на протязі життя одного покоління війну.

Попередні війни кінчалися примусовим перемир'ям, коли арабам не ставало сил продовжувати їх, бо вони не були рівнею Ізраїлеві. Ізраїль завжди переважав їх під кожним оглядом за вийнятком кількости. Не тільки модерним вирядом, але й досконалою, пристосованою до тамошніх умов тактикою, високими воєнними якостями та вишколом воякцтва і його неперевершеною боєвою мораллю. Та не зважаючи на всі свої невдачі араби вперто не сідали до договірного стола, ба й категорично відкидали всі суґестії будь - яких персональних зустрічей, а тим більше переговорів. Отже, мусіло здаватися неправдоподібним і неможливим зблизити й погодити ті дві сторони. На те й рахували різні сили в світі, а головно большевики.

Всі вже були звикли до такого перебігу подій: війна — коротка передишка і підготова до — нової війни. Так було аж до останньої війни, яка принесла різн несподіванки. Першою несподіванкою у довгому ланцюзі інших була поява на полі бою зовсім інших, як дотепер арабських військ. Та на цьому не кінець. Ми звикли до розсварености арабського світу. Цим разом одначе, на перший погляд і на короткий час, вони виявили подивугідну єдність і вміння у критичній хвилині вирости понад свої безчисленні розходження і створити спільний фронт. Навіть на дуже чутливому , економічно - фінансовому відтинку, де попереплітані інтереси країн з особистими та кліковими різних провідних діячів, шейків іт.п. Арабські країни — головні продуценти нафтової ропи в світі створили спільний фронт не тільки проти Ізраїлю, але й проти тих держав, які займали прихильні до нього позиції. Це була преповажна інтервенція зовсім нового елементу у цей „вічний" конфлікт. Через неї дісталося майже всім країнам світу а головно ЗСА, яких зовсім оправдано вважали і вважають головною остоєю Ізраїлю. Це викликало величезний заколот у світі, ускладнило труднощі головних індустріяльних країн і прискорило об'яви господарської кризи, познаки якої вже були перед тим.

Витворювалася загрозлива ситуація, у якій державні мужі й уряди почали втрачати нерви. Вони почали навипередки залицятися до арабських продуцентів нафти, щоб, не зважаючи на все інше, здобути для себе якнайкращі концесії. Очевидно, що кремлівські „вожді" тільки затирали руки й безперервно доливали оливи до вогню, засипуючи воюючі арабські країни, Єгипет і Сирію, воєнним вирядом і підштовхуючи їх до загострення конфлікту.

Дійшло до стану, що його далі вже не можна було толерувати. Стало ясним, що якнайскорше мусить бути зроблений перший крок, а саме допровадження до збройного перемир'я, розділення воюючих армій, та створення невтральної зони, контрольованої третьою силою, в даному разі військовими частинами ОН, складеними з відділів невтральних країн, що виступають під знаменами ОН. Не менше ясно мусіло бути, що в ніякому разі не можна допустити до реалізації тієї пропозиції, з якою виступали большевики, щоб їхні збройні відділи разом з американськими перебрали на себе цю ролю. Всі намагання мусіли йти в цілком протилежному напрямку, а саме, щоб не допустити і не залеґалізувати присутности відділів Червоної армії на цьому театрі. Бо це була б загітна з дуже небезпечними наслідками розв'язка.

Для виконання цього треба було двох важливих точок зачепу: ослаблення безкомпромісової постави арабського фронту, та знайдення арабського кандидата, який першим узяв би на себе тягар і відповідальність за це. Кандидатом міг бути тільки Єгипет, або Сирія, бо тільки вони були повністю заанґажовані у війні проти Ізраїлю. Для осягнення цих двох випадових точок почалися не лише офіційні зустрічі й переговори, але напевно ще більше розмов було поза кулісами. Тих маневрів та заходів поза кулісами ми не знаємо і напевно треба буде багато часу, заки вони будуть виявлені. Деякі, як завжди у таких випадках залишаться цілком таємними.

Єдність і непримирливість арабського фронту зовсім особливого типу. Її основним об'єднуючим чинником є релігія. Мохаммеданство взагалі особлива під тим оглядом релігія. Воно своїм ученням охоплює не тільки традиційні ділянки релігійного й морального життя, але висуває й категоричні постуляти в усіх його виявах і таким чином намагається не лише встрявати у політику держав і народів, але навіть формулювати її. Там, де мохаммеданство поширилося, воно нелегко зливається з духовістю народу і не стає його частиною. але навпаки, намагається витиснути й заступити всі інші елементи. Ось, наприклад, в Індії є десятки релігій, але тільки одна розірвала єдність індійського народу. Тільки мохаммеданство стало базою постання іншої національно - д е р жавної формації Пакістану. Саме ця особливість мохаммеданства була і є підставою теперішньої єдности арабського світу. Бо національно-державні інтереси різних арабських країн далеко не ідентичні. Навіть не близькі собі. Наприклад, інтереси королівської Савді Арабії і соціялістичної Сирії, або Марокко і Лівії. Між ними навіть бували війни, а не тільки звичайні міждержавні конфлікти, як це перед недавнім часом було між Марокко й Альжирією. Як у близькому майбутньому виглядатиме ця релігійна єдність арабського фронту перенесена на політику, то буде видно вже незабаром.

Зате кандидат на перемир'я знайшовся. Став ним Єгипет. Єгиптяни, які ще донедавна може найголосніше кричали про „скинення Ізраїля в море", не чекаючи на те, що зроблять інші, зокрема Сирія, не шукаючи узгіднення з іншими арабськими країнами пішли на перемир'я. І хоч як вони заперечують це, на ділі є це сепаратний договір, хоч покищо тільки тимчасовий. Сталося те, чого панарабські і мусульманські політики найбільше боялися, а чого мусів конче добитися західній світ, а насамперед ЗСА. Завдяки цьому це перемир'я треба вважати тріюмфальним успіхом американської політики, а головно її теперішнього керівника, Г. Кісінджера.

Леся Лисак

БАТЬКІВ ЛІК

— Соню — голос старенького звучав несміливим проханням — я знаю, що ти перевантажена працею і перевтомлена, та чи могла б ти привезти мені з аптеки цей лік? — Він держав у руках невелику пляшечку, на дні якої видніла остання пілюля.

Соня, його донька, справді була постійно перепрацьована і вичерпана. До заробітньої праці, яка вимагала великої напруги, доходили ще безчисленні родинні та хатні обов'язки і труди. Але, щоб облегшити життя старенького батька, час і сили мусіли знайтися. Лік, про який батько просив, був їй добре відомий — це був засіб на безсонницю, яка густо - часто мучила його.

Що таке безсонні ночі, Соня теж добре знала. Часами людина така нервово вичерпана або зажурена, що єдине, чого вона прагне — це спокій, відпочинок. Пробує заснути, та милосердний сон не приходить. Нічні години волічуться у безконечність і стають щораз важчими. Людина гасить, то знову засвічує світло, пробує для відпруження щось читати — ніщо не допомагає. Болить втомлене тіло, печуть очі, а злі, чорні думки, мов на злість, лізуть до голови. Власне, у безсонні ночі завжди чомусь нагадується все прикре, яке людина хотіла б забути. У білий день можна себе якось розрадити, а серед ночі все те видасться кошмарне. У молодших, сильніших людей, як Соня, організм вкінці переборює безсонницю, але у батьковому похилому віці нічні примари не зникають аж до ранку. І тому лікар приписав на б е з сонницю лік.

Приїхавши до аптеки, Соня з прикрістю зауважила зміну на гірше: привітний знайомий аптекар відпродав її новому, несимпатичному власникові. Новий був видно зацікавлений у зискові, бо приміщення було неохайне, знищене. Аптекар взяв пляшечку, на якій було число рецепти і подивився до картотеки. Всміхаючись саркастично, промовив до Соні: — Принесіть від лікаря урядовий формуляр, а тоді продам вам лік.

— Не розумію — втомлено глянула Соня, — про який формуляр ви говорите? Адже минулого разу лікар видав рецепту на цей лік.

— Рецепта не має тепер значення — з обличчя аптекаря чомусь не зникала цинічна посмішка. — Недавно увійшов у життя новий закон, на основі якого запотребування на такі ліки, як оцей — він підняв пляшечку вгору — мусять бути виписувані на спеціяльному формулярі з підписом лікаря. Очевидно, за виповнення формуляра буде додаткова оплата. — Він злорадісно слідкував за реакцією на втомленому обличчі жінки. — Хіба ви не знаєте ділання цього ліку?

— Знаю — силкувалася на спокій спровокована цинічним тоном жінка, — знаю, хоч він не для мене, а для мого батька. — Вона глянула на старенького, що, приїхавши з нею, присів на знищеному, н ехлюйному кріслі. — Цей лік допомагає на прикру безсонність.

— Але можна теж зажити дві пілюлі, попити чаркою алькоголю і попасти у стан, який у наркоманів називається „гай", тобто піднесений настрій! — засміявся аптекар.

— Пане — Соня з трудом здержувала роздратування — хіба ви можете підозрівати у цьому старшу, немічну людину, як мій батько?

(Закінчення на стор. 4-ій)

ВІДВІДИНИ ВЕРДЕНУ І РЕФЛЕКСІЇ

(2)

У музейній залі натовп ще більший. На довгих столах і за ними на стінах експонати, щільно одні коло одних: знімки й портрети головних командирів, французьких і німецьких, їхні найважливіші накази та всякі роди зброї, вживані в обох арміях. Серед портретів і знімок у першу чергу три найславніші оборонці Вердену: генерали Петен, Нівель і Манжен. Між німецькими — начальник штабу армії генерал Фалькенгайн, елеґантний старшина середнього віку з медалями й високими відзначеннями. Це він придумав і опрацював плян німецького наступу на Верден із найбільшим в історії воєн нагромадженням артилерії, яка повинна була, на його думку, знекровити французьку армію й обернути на порох її оборонні становища. Одначе, він помилився, бо з тої борні вийшла знекровлена також німецька армія. Вона мала трохи менші втрати, як французька. Обчислено, що на кожних вісьмох убитих французьких вояків припадало сім німецьких.

Між знімками інших німецьких генералів син цісаря Вільгельма, командувач 5-ої німецької армії, яка виконувала те безмірно важке завдання — здобувати форти Вердену. Він молодий, поважний понад свій вік, у звичайному старшинському одязі, без відзначень і медаль, довго не голений, похилений над мапами. Очевидно, важко було йому посилати невпинно до наступів і протинаступів щораз нові полки, з яких верталися лише недобитки. Цей факт підкреслено в книжках про верденські бої.

Далі оглядали відвідувачі мініятюрне поле бою. Валяються там рештки потрощених дерев і повириване з землі коріння. Лежать попсовані й порозривані кріси та скоростріли, подіравлені кулями шоломи і пошарпане взуття.

Впадала у вічі особлива тіснота того музею. Оті знімки й портрети, маса важливих документів, до яких важко доступити за натовпом, ті різні роди зброї — вимагають куди більше місця. А поле бою повинно б займати вдесятеро більше простору, щоб унаглядннити ті признаки верденських боївиськ, що з'ясовані в книжках і споминах.

Я так задивився на те все, так перейнявся баченим і своїми рефлексіями, що втратив почуття часу. Мене відшукав серед натовпу водій нашого автобуса — і ми від'їхали оглядати інші об'єкти.

Головним об'єктом була костяря. Це — довгий будинок з високою вежею. В ньому, на стіні довгого коридору, виписано назви й числа тих дивізій, що боролися в околиці фортів Дуомон і Во, лишивши там маси вбитих і поранених. Від коридору ведуть короткі сходи до „пивниць", а там біліють гори вояцьких костей. Ці нерозпізнані (незідентифіковані) вояки згинули, розшарпані німецькими гранатами. Тому й поховано їх спершу в спільних могилах, а по десятиліттях викопано їхні кості й перевезено до будинку, спорудженого для тієї цілі. Обчислення втрат у тих дивізіях виявило, що нерозпізнаних поляглих вояків було в околицях фортів Дуомон і Во коло ста тисяч! Перед костярнею уладжено цвинтар, де похоронено в окремих гробах розпізнаних вояків під їхніми прізвищами. Є там коло 15 тисяч гробів. Майже всемеро більша кількість нерозпізнаних є доказом незвичайного завзяття тих боїв і нищівної сили німецької важкої артилерії.

Французька влада утримує ті цвинтарі й бойовища в великій пошані. Відвідувачам не дозволено робити там гуртові відпочинки, розкладати вогонь, співати й кричати, як це звичайно робить молодь.

Оглядали ми ще пам'ятник французької перемоги, збудований з нагоди котрихось роковин. На картці бачив я відкриття того пам'ятника. Довкола нього маси народу, а на першому пляні представники державної влади, визначні старшини й політичні провідні діячі.

Бої за форти Дуомон і Во не були найважчими боями за Верден. Головні між ними були за два довгі й високі горби: верх ч. 304 і хребет „Мертва людина". Той хребет був обсерваційним становищем. Маючи його, французи так тероризували німецькі становища й доступи до них, що німці провели з одної яруги довгі тунелі, щоб держати зв'язок зі своєю першою лінією. Подібне значення мав горб 304.

∴

Важливою поміччю і полегшею стала оборонцям Вердену англійсько-французька офензива над рікою Соммою. Англія довго організувала й вишколювала свою армію, аж весною 1916 р. кинула її в наступ проти німців, щоб облегшити становище Вердену. І справді, вже на початку тієї кількамісячної офензиви забрала німецька команда з-під Вердену 15 дивізій. Поміг французам також наступ генерала Брусілова на Східньому фронті, бо німці були змушені післати туди також багато війська, щоб рятувати свої становища і захитаний австрійський східній фронт.

Наслідком такої зміни ситуації німці припинили в липні свої атаки на Верден. Французька команда лише чекала на зміну і в серпні взяла в свої руки ініціятиву. В жовтні зорганізував ген. Манжен сильний наступ, відібравши форт Дуомон. Наступом у листопаді здобув він форт Во. В тому ж місяці звільнив цісар Вільгельм генерала Фалькенгайна зі становища начальника штабу німецької армії і призначив на те місце ген. Людендорфа. На становище командувача німецької армії покликав високозаслуженого і досвідченого ген. Гінденбурґа. Одначе, ті зміни в проводі прийшли запізно. В грудні повів ген. Манжен новий наступ на німецькі становища. Тоді, 18 грудня, здобули французи решту терену, який зайняли були німці від початку наступу. Захопили французи тоді також 11 тисяч бранців і 115 гармат. Так закінчився німецький наступ на твердиню Верден.

У боях за Верден згинуло 540 тисяч французів і 430 тисяч німців.

Втрати вояків у цих великих битвах нелегко устійнити точно. Кількість втрат у самій битві значно нижча, як виявиться пізніше, коли дочислити ще й тих важко поранених, що померли згодом у шпиталях.

Наприклад, по славних битвах УССтрільців на Маківці обчислено втрати спершу на 50 осіб. Але згодом, коли дочислено також тих, що померли від важких ран пізніше, і тих, що згинули перед битвами під час обстрілу сіл коло Маківки, де стрільці кватирували, та втрати під час інших воєнних дій, як стежі, пільні сторожі чи достава під ґранатами стрілива на Маківку — то виявилося, що ми мали в тих боях удвоє більше вбитих, себто понад 100.

∴

Оглядання пам'яток німецької облоги Вердену розбудило в мене невеселі порівняння й висновки. Адже наша нація пережила небувалу в історії народів облогу голодом, куди жахливішу від тої, яку видержало французьке військо. Воно ж обороняло свою головну твердиню фронтом, а ми не мали фронтової лінії і запілля. Наш ворог-злочинець діяв у нашому краю, серед нас і підготовляв старанно й обдумано свій катівський плян. Наш нарід звик тисячами років бути паном своєї хати, свого поля і всього, добутого важкою працею майна, тому боронився рішуче й розпучливо, хоч не організовано, проти накидуваного йому важкого ярма. Французьке військо переживало несвітський жах під час невпинних наступів і протинаступів, під громом смертоносної німецької важкої артилерії, і мало-хто вертався живий. А ще менше верталося з голодової облоги, яку ми мали. Та й смерть наших селян була безміри важча, бо тривала довгими тижнями й місяцями. Французькі матері оплакували смерть своїх синів-вояків, а наші безпомічні матері бачили повільну загибель усієї рідні, своїх дітей і божеволіли від безмірного горя.

Французьке військо обороняло Верден повновартісною зброєю, німці також гинули масово від французької артилерії. А в наших селян відібрав злочинець завчасу всю зброю, а потім пограбував організовано ввесь урожай та все, що давало змогу врятувати життя, і залишив їх на повільну смерть. Французів шанував і шанує ввесь світ, могили й кості їхніх вояків є для своїх і чужинців прикладом, як жертовно треба обороняти рідний край, а мільйони наших неповинних мучеників невідомі світові, і не мають навіть могил. Цинічний ворог ще й затаїв від чужинців свій злочин, запевняючи увесь світ, що голоду в Україні немає, і не приймав чужинецької помочі для умираючих.

Того злочину ми ніколи не забудемо і не простимо!

Мирон Заклинський

Кентакі і СКВУ

Мало хто може уявити собі депримуюче гнітюче почуття чужини та згублености в ній, хіба ця людина, що це все сама пережила. Розумні люди, крім намагання вжитися в нові обставини, стараються також зробити все можливе, щоб зберегти національну ідентичність, так власну, як і своїх родин. З такими проблемами боролись родини українців, які опинилися в стейті Кентакі. Не всі залишились. Можливості кращого прожитку притягнули декого в інші сторони Америки. Ті земляки, що залишились — не більше як десять родин — здружились і спільно зі своїми сім'ями почали плекати любов до рідного слова, включившись рівночасно і в американське життя. Особливий наголос, одначе, поставлено на виховання дітей та молоді. Так, як і всюди, українські жінки показались не абиякими виховницями. Щорічні шевченківські святкування з виступами дітей та молоді в декляматорських та музичних продукцій дали безпосередню мету для праці, а попри те й потрібне знання, яке впливало на розвиток любови до свого рідного.

Крім шевченківських святкувань, українська громада Кентакі зустрічається кілька разів до року в приватних домах своїх членів для виміни думок, річних зборів УНСоюзу, релігійних і національних святкувань чи окремих замітніших подій в нашому життю.

Ось і цього року, на День Подяки, з'їхалися наші родини, старші й молодь, до гостинного дому панства д-ра Василя і Олі Дробоцьких у Бовлінг Ґрін, Кентакі. Справою, що лежала всім присутнім на серці, був Другий Світовий Конґрес Українців, що саме відбувся в Торонті. Приємно було, дізнатися, що один з нас, лікар д-р Леонід Мостович був приявним, як гість, на засіданнях та деяких студійних семінарях Конґресу і виніс з нього, в загальному, корисне враження. Вже хоч би зовнішній вигляд Конґресу: найкращий готель великого міста, культурний вигляд та поведінка делеґатів і гостей та приявність на ньому загально шанованих особистостей нашого духовного, наукового та загалом громадського життя, робило цей з'їзд достойною та імпозантною подією. На цьому Конґресі були присутні українці з багатьох країн вільного світу; репрезентували вони, як делеґати, різні установи та різні політичні й громадські угрупування. Проте не сторонили від себе, як це бувало давніше, але приязно дискутували і спільно турбувалися трудноцами Конґресу, подекуди навіть резигнуючи з партійних інтересів в ім'я добра СКВУ. Цей Конґрес довів, що за останні роки українська спільнота в діяспорі пішла вперед, партійна пристрасть і нетерпимість поволі вмирає, даючи місце розсудкові та доцільності.

Українська молодь, як показав СКВУ, починає критикувати наше політично-суспільне життя, висовує його недоліки і свої власні концепції, а що найважливіше цікавиться і журиться посвоєму українським майбутнім. Відрадним явищем було те, що молодь, яка досить чисельно з'явилася на Конґресі, хоча вихована в різних молодечих організаціях (Пласт, СУМ, ОДУМ, МУН), із собою товаришує, себе розуміє і знаходить спільну мову. Хоча молодь не мала на Конґресі досить своїх делеґатів і не була задовільно заступлена так в пленарних засіданнях як і в комісіях, проте мала вона великий вплив на перебіг та вислід з'їзду. Молоді люди як зрештою й більшість делеґатів домагалися ділового працездатного правління СКВУ, що зробило б цю всеукраїнську установу живою та видною в нашій діяспорі.

Немає сумніву, що роля українського студента і загалом української молодої людини на третьому СКВУ буде видатніша та видніша. Ми почули теж про панель молоді, що відбувся під час СКВУ, де студенти дискутували про те, як вивчати та як зберегти нашу мову та нашу культуру. Різні думки й різні пропозиції зводилися до одного спільного знаменника, а саме до переконання, що не можна вивчити й пізнати українську культуру в усій її красі без знання української мови і навпаки.

„Якщо ми в силі вивчити англійську, французьку, німецьку, еспанську та інші мови, чому не можемо навчитись своєї української мови такими ж самими методами?"

„Як ми порозумілися б із собою хоч би на цьому Конґресі, якщо б ми говорили мовами країн поселення, а не знали української мови?" — завважували правильно молоді дискутанти. Такі думки молодих наших людей переконують, що наше національне завтра, коли оце покоління прийде після нас, хоча буде інше, але не буде гірше.

Реасумуючи все почуте й побачене на Конґресі, д-р Мостович висловив думку, що СКВУ, це велике досягнення української еміґрації в її організованому житті. З усіми його світлами й тінями, він матиме правдоподібно більше значення для українського майбутнього, як усі інші громадські та політичні тіла, ща ми їх сотворили в діяспорі. А це тому, що СКВУ базований на демократичних основах, визнаних і практикованих західнім світом, як єдина задовільна форма організованого життя народу чи спільноти. СКВУ очолює живі інституції й установи та всі сектори нашого життя та репрезентує українських людей в діяспорі управнених до голосування у своїх українських громадах, як теж у місцевостях свого поселення, де їхній голос важить. Ця обставина дає СКВУ вийняткову позицію і плятформу, звідкіля здібна українська людина може добитися великих успіхів. Очевидно, що оці всі атрибути та ідея СКВУ можуть бути нами змарновані, якщо ми не зуміємо вдержати його понад інтереси поодиноких угрупувань. Надіймося, що так не станеться, що між нами все будуть люди покрою митрополитів Мстислава, чи Германюка, щоб промовити до розуму й серця.

Думки д-ра Мостовича і його жива розповідь про СКВУ зацікавила нашу громаду та уможливила нам краще зрозуміти всі дописи, що появилися в пресі про СКВУ.

Громаді послужив гостинний та привітний дім п-ва Дробоцьких.

Роман Придаткевич

Подвійний ювілей

Михайло Данилишин

Буенос Айрес. – 21-го грудня м. р. в залі Товариства „Просвіта" відбувся офіційний бенкет для відзначення подвійного Ювілею п. Михайла Данилишина, який в листопаді м. р. закінчив 70 років життя та 45 років громадської праці серед української спільноти в Арґентині. Бенкет-вечерю відкрив голова „Просвіти" в Арґентині Богдан Качор, вітаючи Ювілята від Управи та присутніх, а опісля покликав до слова редактора Юліяна Середяка, який обширно з'ясував періоди активної праці М. Данилишина, що на протязі повних 45 років виконував діяльну й провідну працю не тільки в нутрі „Просвіти" та „Українського Слова", а також в суспільно-громадському житті нашої спільноти. Його віддану працю вже було відзначено в попередніх роках, коли М. Данилишина іменовано хорунжим „Просвіти" в Арґентині та її почесним головою від 1952 року. Окрім громадської праці М. Данилишин був ініціятором та постійним співробітником у виданнях „Календаря-Просвіти", якого появилося вже 34 річники, як рівнож опрацював він „монографію" про українську спільноту в Арґентині та придбав поважну збірку архівних речей із культурних надбань українських організацій, що може дати великий вклад в заплянований Український Музей в Арґентині.

Ювілята вітали голова УЦРепрезентації Василь Косюк, від кооперативи „Фортуна" її голова Мирослав Самоверський та від Спілки Українських Жінок „Просвіти" Соня Демчукова. Від ініціяторів вечірки склали привіти Осип Галатьо та Володимир Вербіцький та від „піонерів" склав привіт Осип Кузьмич, а закінчив їх присутній гість з Канади С. Дзямара. Знову від філії „Просвіти" Док Суд-Аведанеда — її делеґат І. Балацук вручив Ювілятові „Пергамінову грамоту" з відповідною дедикацією та власноручними підписами Управи та членства, що присутні прийняли грімкими оплесками та спонтанним многоліттям!

Викликаний до слова М. Данилишин заявив, що він приємно заскочений почином „Просвіти" для відзначення цього подвійного Ювілею, якому належну оцінку вже висловила громада і якій він глибоко вдячний, а для утривалення цієї вдячности Ювілят складає пожертву на видання „Просвіти", що спонтанно підтримали всі присутні складаючи загально 240.000 пезів на пресовий фонд „Українського Слова", першої української газети в Арґентині. На закінчення голова „Просвіти" Б. Качор, як кульмінаційну точку зустрічі вручив Михайлові Данилишиному золоту медалю спеціяльно для цієї цілі приготовлену з емблемою „Просвіти" та з відповідною дедикацією на зворотній стороні, що присутні звеличали оваційними оплесками та грімким многоліттям!

Н. Н.

В СССР встановили нові ордени для стимулювання виробництва

Москва. — Тут опубліковано з датою 18 січня повідомлення Президії Верховної ради СССР про встановлення в СССР „ордену трудової слави" трьох ступенів та медалі „Ветеран праці". Орден трудової слави" передбачений „для нагороджування робітників промисловости, транспорту, будівництва і матеріялів виробництва цих галузей, колгоспників і робітників за самовідданий, високопродуктивний, довголітній труд на одному підприємстві, в організації, колгоспі чи радгоспі". Знову ж медалю „Ветеран праці" „встановлено для нагородження за довголітній добросовісний труд в народному господарстві, в області науки, культури, народної освіти, охорони здоров'я, в державних установах і громадських організаціях. Медалею нагороджуються робітники, колгоспники і службовці при досягненні пенсійного віку та відході на заслужений відпочинок на знак признання їх трудових заслуг". „Орден трудової слави" пов'язаний з значними удогідненнями і користями для нагороджених. У статуті цього ордену відзначається, що нагороджені ордером трудової слави будь-якого ступеня мають право на: а) збільшення пенсії на 15%, б) забезпечення житловою площею в першу чергу, в) безплатний проїзд по СССР один раз в рік залізнодорожним, повітряним, морським чи автомобільним транспортом, г) безплатне користування публічним транпортом в містах і селах за винятком таксі, г) безплатний побут, один раз на рік в санаторії, чи на відпочинковому ресорті,, д) позачергове користування комунально - побутовими підприємствами і культурно-освітніми установами.

В КРИМУ РОЗБУДОВУЮТЬ КУРОРТИ

Симферополь. — Тут створено новий будівельний комбінат „Кримспецбуд", який об'єднував трести і управління курортних міст Криму — Ялти, Євпаторії, Алушти та Теодосії. Закінчується будівництво санаторійних комплексів „Ай-Даниль" „Ялта" та інших відпочинкових осель.

В глибокому жалю повідомляємо Приятелів і Знайомих, що в Україні дня 18-го січня 1974 р. відійшла у Вічність наша Найдорожча і невіджалувана МАМА, СЕСТРА, ТЕТА і БАБУНЯ

бл. п.

ІРЕНА з КУЛЬЧИЦЬКИХ ШАРКО

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ

буде відправлена в суботу 2-го ЛЮТОГО 1974 р. о год. 10-ій ранку

в церкві БЛАГОВІЩЕННЯ ПДМ

Валлей Ровд, Мелровс Парк, Філядельфія, Па.

Горем прибита —

РОДИНА

Замість квітів на свіжу могилу

сл. п. д-ра мед. ЮРІЯ ЯНЕВА

на Ювілейний Фонд НТШ в ЗСА складають суму 10.00 долярів

П. СТАВНИЧА
ОРИСЯ САВЧАК

Клівленд, Огайо

Ділимося з Громадянством та Українським Воїцтвом сумною вісткою, що 27-го січня 1974 р. відійшов у Вічність

сл. п.

ІВАН ЛАГОДЮК-ХМІЛЬ

поет, співець Полісся, воїн УПА.

ПОХОРОНИ відбудуться на цвинтарі Української Православної Церкви в С. Бавнд Бруку, Н. Дж., в четвер, 31-го січня 1974 року о год. 10-ій ранку.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Т-ВО КОЛ. ВОЯКІВ УПА в ЧИКА'О, Ілл.

Замість квітів на могилу Дорогого нам

сл. п. Тимотея Лаби

складаємо на будову пам'ятника поетеси УЛЯНИ КРАВЧЕНКО:

Іванка і Мирон Бучак — 20.00 дол., д-р Ярослав Кокорудз — 25.00 дол., Юстина Сірий — 20.00 дол., інж. Лев і Марта Гречанюки — 10.00 дол., Ярослава і Володимир Зелез — 10.00 дол., Любов і Микола Кобрин — 10.00 дол., Степанія Лаба — 5.00 дол., Михайло Середович — 5.00 дол., Софія і Кость Біляки — 5.00 дол., Василь Селедець — 5.00 дол.

Просимо Перемишляків і Друзів Покійного відгукнутися!

Дружині та Родині Покійного висловлюємо щире співчуття.

Тяжким горем прибиті, ділимося сумною вісткою, що в суботу, 26-го січня 1974 р. відійшов від нас, по довгій і тяжкій недузі, у Вічність наш Найдорожчий СИН, БРАТ, ВНУК і СВОТРІНОК

бл. п.

БОГДАН ПІХ

на 19-му році життя, б. член Пласту, а при кінці СУМА, належав до 130-го Відділу УНСоюзу в Ню Йорку.

ПАНАХИДА — у вівторок, 29-го січня 1974 р. о год. 8-ій веч. в Quinn Funeral Home, Astoria, N.Y.

ПОХОРОН — в середу, 30-го січня 1974 р. о год. 9:30 ранку з похороройного заведення до церкви Чесного Хреста в Асторії, а опісля на Український Цвинтар в Бавнд Бруку. Н. Дж.

В глибокому смутку:

родичі — ВАСИЛЬ і АННА ПІХ
сестра — СТЕФАНІЯ
Бабця і Тета в Польщі
і Тета в Україні

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього несподівано дня 18-го грудня 1973 р. відійшов у Вічність мій Найдорожчий МУЖ

бл. п.

Віталій Тимофійович Волков

Цією дорогою висловлюю найсердечнішу подяку моїм Приятелям, Знайомим і всім Учасникам, які численно зійшлись взяти участь у похоронних відправах та віддати останню прислугу Покійному, а мені добрим словом облегшити мій смуток і горе.

Всім Тим, які особисто, листовно, телефонічно, телеграмами і в пресі висловили мені співчуття.

Дорогим П-ству Томі і Ірені Буркам, які зайнялись полагоджуванням справ зв'язаних з похоронами, П-ству І. Личикам, Ірині та Ігорю Попчукам, які допомагали мені, щире спасибі.

Зокрема щиро дякую:

Високопреподобним Отцям: Протопресвітерові о. С. Білякові за Його духову опіку, за відслуження Панахиди, за похоронні відправи, за промову про життя і працю Покійного мого Мужа, також дякую за відвідини мене разом з Пані-Маткою і за висловлене мені співчуття.

О. Прот. С. Щадинському, нашому довньому приятелеві, за похоронні відправи і за теплі слова розради.

О. Прот. С. Щадинському, нашому давньому приятеки св. Покрови за похоронні відправи та за щирі слова про співпрацю мого Мужа в школі релігії і українознавства при парафії св. Покрови у Філядельфії, а також дякую всім Учням тієї ж школи, які прийшли попрощатись з своїм Учителем і висловили мені співчуття.

Учителям і Батьківському Комітетові за квіти на свіжу могилу мого Мужа. Учителям Рідної Школи у Філядельфії за висловлені співчуття і за пожертву на школу при парафії св. Покрови у Філядельфії.

Членам 44-го Відділу Українок, які висловили свою жалобу з приводу втрати Хресного Батька, яким був мій Муж і за пожертву на громадські цілі в пам'ять мого Мужа і за висловлене мені співчуття.

П-ству Прозен і п-ству І. Коровицьким за пожертви на громадські цілі, замість квітів на свіжу могилу.

П-ству Томі і Ірені Буркам, Юрію і Майді, Євгенові і Лесі Василеві, Павлові і Польді Буркам, І. Личикам, І. Поліщукам, проф. Ю. Шумовському, проф. П. Шумовському, проф. Я. Білинському, інж. К. Церкевичеві, інж. К. Яцевичу, інж. А. Стратієнкові, пані М. Гаркавій та співробітникам компанії Виллджер за квіти, якими прикрасили домовину і могилу Покійного мого Мужа. Пану Тарнавському від Об'єднання „Слово" за прощальну промову над домовиною Покійного Мужа.

Інж. К. Церкевичеві від Об'єднання Інженерів і видавництва Термінологічного Словника за виголошене слово про труд і працю, яку виконав Покійний для видавництва. Всім Тим, які пожертвували на Служби Божі, всім Тим, які віддали останню прислугу і відпровадили на Вічний Спочинок на Український Православний Цвинтар у Бавнд Брук, Н. Дж.

Також Панам: о. С. Білякові, Т. Буркові, І. Личикові, Ю. Шумовському, І. Коровицькому, К. Церкевичеві, Наливайкові, Донцеві, які на поминальному обіді прощали Покійного теплими словами про Його життя і працю на рідній Волині і до останніх хвилин Його життя.

П-ству Стратієнкам, А. Попчукам, І. Поліщукам, І. Коровицьким, І. Попчукам, І. Личикам, О. Шиприкевичам, Русанівським, К. Церкевичам, Т. Буркам, о. Селепині, М. Гузар, М. Ситникам, Ю. Буркам, К. Яцевичам, Пришибинським, Круглим, Наливайкам, Бірон, Борисюк, Отець Біляк, Трипуненку — за пожертви в пам'ять Покійного на Церкву-Пам'ятник замість квітів.

Вкінці висловлюю свою подяку похоронному заведенні Івана Гасина за взірцеве переведення похорону.

Нехай МИЛОСЕРДНИЙ ГОСПОДЬ обдарує Вас усіх своїми ласками.

АНАСТАСІЯ ВОЛКОВ — дружина

БАТЬКІВ ЛІК

(Закінчення зі стор. 2-ої)

— Це не моя справа — процідив аптекар — закон стосується усіх. Принесіть формуляр і тоді дістанете лік!

— Доню — вмішався старенький, який і слабо знав англійську мову, і недочував при тому, — ти ж знаєш, що тепер все страшенно подорожіло! Якщо лік коштує більше, а ти не маєш грошей, прошу, візьми від мене! — Він не знав, про що йде, бачив тільки, що є якась заковика. Старечими, дрижачими руками він витягав з кишені мідяки. — Бери, бери доню, я маю гроші!

На вид старечих рук, які простягали маловартісні тепер монети, Соні стали сльози в очах. Підбігла до батька, і, піднявши його з крісла, закликала: — Ходімо звідсіля, тату! В авті я все поясню!

— А якже ж буде з моїм ліком? — жалісно глянув старенький. — Чому ж ти його не взяла?

Приклавши долоню до вуха і напружуючи ослаблений слух, він намагався зрозуміти її вияснення. — Що ж — глянула на годинник Соня — зараз поїдемо до лікаря по цей формуляр.

— Лікар тепер на відпустці — хитнув головою старенький чоловік. Приїде щойно за два тижні. — Він замітив болісне розчарування на обличчі доньки і враз у його голосі зазвучала давно нечувана енергія: — Не турбуйся, дитино! Якщо вийшов такий закон, треба йому підкоритися!

— Але ж тату — вибухнула огірченням Соня — є розумні закони, які зберігають порядок у житті, а є також у наших часах багато бюрократичних приписів, які утруднюють і так трудне життя! З кожним днем запрацьованих і перемучених людей ще дужче пов'язують отим „ред тейпом", від якого здебільша терплять не винуваті, а невинні!

— Моя дитино — голос старенького звучав достойно і правдиво, — ідеальної справедливости ніколи не було і не буде на цьому світі. А введення цих формулярів має, очевидно, на меті поборювання наркоманії!

— Коштом старших і немічних людей? — не могла здержати жалю втомлена жінка. — Адже тато ніколи не надуживав цього ліку! Що ж тепер робити у безсонні ночі?

На поморщеному обличчі появилася лагідна усмішка життьової мудрости:

— І цим не треба турбуватися, дитино. Коли я не зможу заснути, тоді буду ще раз перемірювати думками дороги, якими ходив по рідній землі. Вони, ті дороги, такі дорогі старечому серцю, що не жалко їм посвятити трохи сну.

Батькові очі були ясні. Вони всміхалися до тамтих далеких, рідних доріг.

УКРАЇНА — ЧЛЕН ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ний статус, поки вони не втратили основних атрибутів держави в змислі міжнародного права. В нашій добі така залежність набирає характер доктрин. Одною з таких за залізною куртиною є, наприклад, „доктрина Брежнєва". Подібна доктрина звуженої суверенности була застосована до УССР далеко раніше. Прикладом можуть бути теж т. зв. сателітні держави.

УССР посідає всі три основні атрибути міжнародного права, потрібні для міжнародної підметности; визначену територію, населення й уряд. УССР підписала ряд міжнародних договорів, приймає й виконує свої міжнародні зобов'язання, є членом - основником Об'єднаних Націй, отже всі ці якості створюють теоретично для УССР підметність в змислі міжнародного права. Таке ствердження підметности зовсім не означає одобрення чи визнання сучасної системи.

Натомість, запереченням міжнародно - правної підметности УССР зводимо її, без потреби і на власну шкоду, знову до стану етнографічности. Подібного роду арґументів вживали проти української державности в 1919-1920 роках на Мировій конференції у Версалі, і то не без успіху. Беручи під увагу все більше узалежнення від Москви у всіх ділянках життя, може дійти до того, що Москва сама постарається у слушний для того час, щоб усунути Україну з Об'єднаних Націй. Українські політичні проводи не будуть мати узгідненого становища на такий випадок, подібно, як не мали в 1953-54 роках, коли сенатор Вайлі, як голова Сенатської комісії для закордонних справ, ставив внесок на виключення України й Білоруси з Об'єднаних Аацій.

При майбутнім упорядкуванню Центрально - Східньої Европи може дійти до того,що Україна буде мусіти обороняти свою державність і соборність проти територіяльних посягань сусідів, при зеленому міжнародному столі. В такім випадку представник України, зовсім слушно, буде покликуватись на членство в ОН та рішення в Ялті, що створює поважний правно - політичний арґумент в користь соборної України. Тому немає потреби, ані причини, заперечувати сьогодні цілковито те, що в будуччині буде вжито в нашій обороні, як один з основних міжнародно - правних арґументів. Цю складну проблему треба розробляти спільно компетентними українськими чинниками та витягнути з неї всі арґументи, що промовляють в користь української державної справи.

Уважаємо, що було б політично доцільнішим, якби українці у вільному світі, замість теоретично - правних міркувань на тему „держава, не держава", повели на міжнародному форумі однозгідну й плянову акцію за збільшування ознак суверенности УССР. Така акція є реально можливою і вона є в користь української визвольної справи в загальному, тепер і на будуче.

Конституція УССР і СССР, міжнародне право і політична доцільність створюють для нас таку можливість без надщерблення наших національних, політичних та державницьких аспірацій чи інтересів, як також ідуть по лінії природних прав української нації.

Збірка на інвалідів ОбВУА

Про збірку на інвалідів під церквами вже була мова у „Свободі". Додатково, щорічно на інвалідів переводить збірку членка Відділу Наталія Лозинська, як колишня медична сестра УГАрмії вона знає, що то значить доля інваліда. Інваліди це не лише бувші вояки без рук чи ніг, це теж люди, які не мають здоров'я. Старі еміґранти збирали колись на українських інвалідів великі гроші, а збірки ті очолювала „Свобода" — світлинами стрільців без ноги і руки, або на кулях-протезах. Такі знімки найкраще промовляли до серця і кишені громади.

Таких інвалідів ми вже не маємо, у вільному світі. Є однак бувші вояки українських військових з'єднань, що воювали, боролися, тратили здоров'я і старілися. Хто за них має дбати як немає української держави? Має дбати громада, бо деклямуємо, що громада великий чоловік. Громада має подбати про працю для тих, що ще можуть працювати, громада має допомагати їм фінансово. ОбВУА вже на війну не піде, не підуть теж наші жіночі організації, які так ревно допомагали опікуватися воєнними інвалідами на Західній Україні. Тут на жаль вони більше займаються політикою, бо так легше слова добувати. І цього треба, — але інваліди є на першому місці. Пані Лозинська зібрала цього року 230 дол., переважно між ветеринарними лікарями, бо видно, що вони розуміють і співчувають біді, яка є дуже прикра в старшому віці.

Жертви склали: д-р Іван Рудавський 35 дол., д-р Вол. Фединяк 30 дол., а по 10 дол.: д-р Богдан Целевич, д-р А. Хрептовський, д-р Яр. Данилишин ,д-р Наталія Григорчук, д-р Ястремський, д-р Іван Лисейко, д-р Гр. Лозинський, д-р Лев Мурський, д-р Надзікевич, д-р П. Попович, д-р В. Помірко, д-р Вас. Петрина, д-р Павло Сениця, д-р Теодор Ткачук, д-р Богдан Ткачук, а по 5 дол. склали: д-р Арсен Шпур, інж. Олег Караван і інж. Степан Куропась. І так лікарі і ветеринарні „пів на пів" сповняють щорічно функцію суспільних опікунів — без гомону.

Степан Куропась,
голова Відділу ОбВУА

Іван Керницький (Ікер) виступить в Торонті

Торонто (В. Л.) — Тільки „сир відкладаний добрий" — каже наша пословиця. Але Об'єднання українських письменників Канади „Слово" І Відділ Торонто, докаже, що й наш відомий гуморист Іван Керницький (Ікер), якого Авторський вечір, з причини його занедужання, було відкладено з весни минулого року аж до цього часу, буде навіть ліпший, як „відкладаний сир". Є для цього й окрема причина, а саме, що за цей час вийшла друком накладом „Слова" нова збірка новель, гуморесок та фейлетонів цього автора п. н. „Будні і неділі".

Про гумор І. Керницького пише літературознавець і поет Остап Тарнавський у передмові до згаданої книжки так: „Свій погідний гумор він (Ікер) ніколи не вигострював, щоб стати в позицію нищівного критика суспільних чи політичних порядків. Він радше віддав свій талант гумориста на пожиток своїм співгромадянам, щоб допомогти їм побачити життя з усміхом на устах, бо усміх допомагає бачити і розуміти речі ширше і з перспективи".

Іван Керницький-Ікер автор ще й інших творів, як напр. збірок оповідань „Мій світ" (1938) і „Село горить" (1940), збірок гуморесок „Циганськими дорогами" (1947) і „Перелетні птахи" (1952), п'єс „Король стрільців" (1943) і „Квіт папороті" (1958) і врешті автор щотижневих фейлетонів „З наших буднів" у щоденнику „Свобода" на протязі більше як 20 останніх років.

Авторський „Вечір Ікерового гумору" відбудеться в Торонті заходами Відділу Об'єднання українських письменників „Слово" в суботу 2-го лютого ц. р. в залі української школи св. Миколая при вул. Белвудс ч. 4. Початок о год. 8-ій увечері. Твори письменника читатимуть, крім автора, актори театру „Заграва".

ТАРЗАН, Ч. 7060. Леопард атакує тубільців

Вигуки радости перемінюються на стогони здивування, коли знахар зіштовхує чорного леопарда з під'їзду — в напрямі переляканих тубільців....

Трохи замішання нам власне й потрібно!..

А-але ті звірі мали атакувати мене!..

...Мушу звільнити решту леопардів!..